

A Fővárosi Törvényszék a jogtanácsos által képviselt OTP Bank Nyrt. (1051 Budapest, Nádor u. 16.) felperesnek a dr. Nacsa Mónika jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hivatkozási szám: Vj/44/2013.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. évi június hó 16. napján kelt 13.K.32.696/2014/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett és 16. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán a 2016. évi március hó 9. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, az alperes 2014. évi június hó 18. napján kelt Vj/44/2013. számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (azaz egyszázötvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

A kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság által megállapított, kiegészített tényállás szerint az alperes 2013 májusában azért indított versenyfelügyeleti eljárást a felperessel szemben, mert vélelmezte, hogy 2012. január 1-jét követően a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) rendelkezéseit

megsértve a hitelkártyákkal kapcsolatos marketing kommunikációs tevékenysége során a kamatmentes visszafizetés lehetőségéről nem megfelelő tájékoztatást adott. A felperesnek a hitelkártya használatával kapcsolatos kamatmentesség tárgyában adott tájékoztatásával összefüggésben fogyasztói panaszra eljárta a Pénzügyi Békéltető Testület (a továbbiakban: PBT) is, és az iratok között elfekvő 2012. október 30. napján kelt (A-PBT-A-575/2012.) és 2013. február 5. napján kelt (A-PBT-A-5/2013. számú) ajánlásaival a jogsérelem megállapítása mellett a felperest a panaszt előterjesztő kérelmezők részére visszafizetésre kötelezte.

A PBT kezdeményezésére indult meg a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) előtti eljárás, amelyet az alpereshez tettek át.

Az alperes a vizsgáló jelentését követően küldte az eljárása eredményeként a felperes részére a 2014. évi január hó 28. napján kelt előzetes álláspontot.

A felperes részére 2014. február 3. napján kézbesített előzetes álláspontra vonatkozó és 2014. február 20. napján kelt észrevételt a felperes 2014. február 21. napján terjesztette elő; annak III. pontjában jelezte az eljáró versenytanács elnökének eljárásból való kizárása iránti igényét arra alapítottn, hogy a PBT előtti két másik eljárásban a testület elnöke és az ügyben az előadó a versenytanács jelen ügyben eljáró tanácsának előadója volt. A versenyfelügyeleti eljárásban 2014. február 16. napján tartottak tárgyalást, melyen az előadó versenytanács tag jelezte, hogy a kizárási kérelem tárgyában a Versenytanács Elnöke 15 napon belül dönt. A 2014. évi március hó 6. napján kelt Vj/44-33/2013. számú végzéssel az eljáró versenytanács tag kizárására irányuló felperesi indítványt a Versenytanács Elnöke elutasította lényegében arra alapítottn, hogy a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 50.§-ának (2) bekezdése szerint a kizárás iránti igény nem érvényesíthető, mert a felperes nem nyomban valószínűsítette, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről akkor szerzett tudomást. E körben a döntésben utalt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 42.§-ának (3) bekezdésére és a 43.§-ban írtakra is.

A vizsgáló eljárása, az előzetes álláspont, az arra vonatkozóan előterjesztett felperesi nyilatkozat, az ügy egyéb iratai és adatai alapján hozta meg az alperes a 2014. évi június hó 18. napján kelt Vj/44-42/2013. számú határozatát. Ebben megállapította, hogy a felperes 2012. január 1-jétől 2013. december 18-áig a fogyasztókkal szemben megtévesztésre alkalmas kereskedelmi gyakorlatot tanúsított amikor – kamatmentességet ígérő kommunikációs eszközein – a fogyasztókat nem tájékoztatta arról, hogy abban az esetben, ha az (első) elszámolási időszakot követő (első) türelmi időszakban a kizárólag vásárlásra felhasznált hitelkeretet (és az esetlegesen felmerülő egyéb követeléseket) teljes egészében nem fizetik vissza, akkor még ha az ezt követő (második) elszámolási időszakban a felhasznált hitelkeretet (és az esetlegesen felmerülő egyéb követeléseket) a (második) türelmi időszakban vissza is fizetik, akkor is kamatot számít fel a második elszámolási időszakban is a kizárólag vásárlásra felhasznált hitelkeret után. A felperest határozatában a hivatal 38.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte, továbbá arra is kötelezte, hogy 30 napon belül azon ügyfelei részére, akikkel szemben 2012. január 1-jétől

2013. december 18-áig a fenti kamatszámítási gyakorlata folytán kamatbevétele keletkezett, fizesse vissza az ezen kamatbevételeként keletkezett összeget. E vonatkozásban továbbá késedelmi kamat fizetésére is kötelezte. Végül arra is kötelezte a Versenyhatóság a felperest, hogy 15 napon belül bankfiókjaiban hirdetményként 120 napig folyamatosan függessze ki a marasztaló határozatot, és internetes honlapjának nyitó oldalán hivatkozásként szintén 120 napig tegye azt közzé. Végül a kötelezések teljesítésének igazolására is kötelezte a felperest.

A határozatban az alperes ismertette a felperes gazdasági társaságot, utalt a vele szemben korábban folytatott eljárásokra, ismertette a hitelkártya szerződésekkel kapcsolatos általános gyakorlatot, a felperes gyakorlatát, az ezzel kapcsolatos Üzletszabályzatot (a továbbiakban: ÜSZ), majd megállapította, hogy az ÜSZ rendelkezéseivel ellentétben a felperes nem a népszerűsítésre szolgáló reklámokban biztosított kamatmentesség szerint járt el, hanem a második – azaz nem mulasztott – türelmi időszakon belüli teljesítés esetére is kamatot számított fel. Határozatában az alperes a jogszabályi hivatkozásokon túl elemezte a felperesi előadást; a kizárással kapcsolatos eljárás alá vonti nyilatkozatokat elvetette, és a kétségtelen jogsértéshez igazodóan szabta ki a bírságot. Határozata 126-136. pontjaiban részletezte a bírság megállapítás szempontjait, kiemelve, hogy különösen nagy súllyal milyen súlyosító körülményt vett figyelembe. Utalt a felperes bizalomraépülő szolgáltatás keretén belüli jogsértésére is.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását kérte. Eljárási szabálysértésként hivatkozott a Ket. 42.§-ában foglaltak megsértésére, miszerint a hivatal eljáró versenytanácsában előadóként eljáró tag kizárásának elmulasztása jogsértő volt, tőle az ügy tárgyilagosa megítélése nem volt elvárható. A körülményeket e vonatkozásban részletezte. Álláspontja szerint továbbá az alperes a panaszosok, illetve a jogsértőnek minősített második periódusra kamatfizetéssel sújtott fogyasztók részére való visszafizetésre hatáskör hiányában kötelezte, e vonatkozásban a bíróság lett volna jogosult eljárni. Ezen túlmenően a bírság mértéke tekintetében is kifogásolta az alperes döntését; álláspontja szerint a határozatból a mérlegelés szempontjai, okszerűsége nem volt megállapítható, a bírság mértéke tekintetében a határozat nem felel meg a Tpvt. 78.§-ában foglaltaknak. Utalt az Fttv. megsértése tekintetében arra, hogy az ésszerűen, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel eljáró fogyasztó alapulvételével kell megítélni a jogsértő magatartást, márpedig ilyen a terhére nem róható. Vagyoni hátrány egyébként a feleket nem érte. Állította, hogy az alperes ténylegesen jogszerű magatartását állapította meg, és e körben sérelmezte, hogy mégis a terhére döntött.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltséget kért. Fenntartotta a határozatában írtakat és állította, hogy sem anyagi, sem eljárási jogszabályt nem sértett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Leszögezte, hogy a Ket. 42.§-ának (3) bekezdése alapján a felperes alaptalanul hivatkozott az alperesi eljáró versenytanács tag elfogultságára, kérve az ő kizárását, mert jogi állásponton kívüli kötődés e versenytág tekintetében nem volt megállapítható. Egyetértett az alperessel abban, hogy mivel a vizsgálati szaktól számos alperesi tisztviselő járt el az ügyben, szó sem lehetett jogsértő

döntésről. Egyetértett az alperessel abban is, hogy még ha az eljáró tag a PBT tagja is volt, esetlegesen az ő kezdeményezésére indult is az alperesi eljárás, ez kizárását nem eredményezheti. Az Fttv. rendelkezéseinek megsértése kapcsán hangsúlyozta, hogy a felperes kétségkívül nem igaz, nem valós tájékoztatást adott a kamatmentes időszakok vonatkozásában, amellyel jogsértő magatartást tanúsított. Kiemelte, hogy az ÜSZ sem tartalmazott a követő második időszakbeli kamatmentesség-vesztést a korábbi időszak mulasztása esetére; a felperes mind az ÜSZ szabályait megsértette, mind elhallgatta, jogsértő magatartást tanúsítva a kamatfizetéssel, kamat felszámítással kapcsolatos gyakorlatát a fogyasztók előtt.

Elfogadta az alperes azon védekedését, hogy a kötelezettségvállalás tekintetében sem jogszerűen járt el a felperes. A bíróság tekintetében részletesen indokolta a Tpvt. 78.§-ával összefüggésben, és az 1/2007. számú Közlemény alapulvételével a bíróságmérték tekintetében hozott alperesi döntésre vonatkozó álláspontját. Megállapította azt is, hogy a Tpvt. 77.§-a alapján nem hatáskörén kívül eljárva kötelezte visszafizetésre az alperes a felperest. Egyetértett az alperessel abban, hogy a felperes a pénzpiacon piacvezető, és különösen a bizalmi szolgáltatás jellegre figyelemmel magatartása súlyosan ítélendő meg.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban a határozat megváltoztatását kérte. Elsődlegesen fenntartotta, és ismételten részletezte a Ket. 42.§-ának (3) bekezdésére alapított kizárás iránti indítványát; állította, hogy e vonatkozásban az alperes és az elsőfokú bíróság téves álláspontra helyezkedett. Megítélése szerint az elfogultságot szélesen kell értelmezni, abba beletartozik minden, az ügy érdemével összefüggő eljárási cselekmény, továbbá személyi körébe minden, az érdemi eljárási cselekmény elvégzésében, a döntés meghozatalában közreműködő személy. Az elfogultság miatti kizárás kérdését elvi jelentőségűnek tartotta.

Érvelése szerint kereskedelmi gyakorlata jogszerű volt, megfelelő tájékoztatást adott, az ezzel ellentétes döntését az elsőfokú bíróság nem a Pp. 221.§-ában írtaknak megfelelően indokolta. Utalt az elsőfokú ítélet, illetve alperesi határozat ellentmondásosságaira is. A jogkövetkezmények alkalmazása körében sérelmezte az alperesnek a hatáskörébe nem tartozó, magánjogi következmények viselésére vonatkozó döntését (a fogyasztók részére való visszafizetés körében); és a 2014/104. Eu. Irányelvre hivatkozott. Vitatta, hogy piacvezető lenne az adott piacon. Hosszan elemezte a visszafizetési kötelezettség intézményét, illetve alperes gyakorlatát, tekintettel a Tpvt. 77.§-ában írtakra is. Tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet alperesi hatáskörre vonatkozó megállapításait; a hatáskör és jogkövetkezmény alkalmazása lehetőségével kapcsolatos rendelkezést; sérelmezte a jogsértés következtében beállott vagyoneltolódás reparálására vonatkozó döntést; állította az Alaptörvénybe ütközést és állította, hogy az a rendelkezés, amelyre az alperes és az elsőfokú bíróság a reparációt alapította, nyelvtani értelemben sem magánjogi jogkövetkezmény alkalmazására jogosítja fel az alperest.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmére előterjesztett előkészítő iratában fenntartotta a fellebbezésében írtakat; megismételte a kizárásra vonatkozó érveket és az ügy érdemét érintő álláspontját is kifejtette.

Az alperes fenntartott fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes kamatszámítási gyakorlata eltért az ÜSZ szerinti kamatszámítástól, és ezt a népszerűsítő reklámokban nem hozta a fogyasztók tudomására. Megítélése szerint a felperesi jogsértés nyilvánvaló és egyértelmű volt. Nem értett egyet azzal a felperesi érveléssel, hogy a felperesi eljárás jogszerűségét állapította volna meg. A jogkövetkezmények körében sem értett egyet a felperessel, megítélése szerint mind a visszafizetésre kötelezésre, mind a bírság kiszabására jogszerű lehetősége volt. Hangsúlyozta, hogy hatásköre a versenyfelügyeleti, és a határozat tárgyát képező magatartás miatti eljárásra egyértelműen, a felperes által sem vitatottan fennáll. A kötelezettség előírása körébe minden olyan kötelezés beletartozhat, amely a megállapított jogsértéshez kapcsolódik és a közigazgatási jogviszonyon alapuló jogsértés helyreállítására, reparációjára szolgál. Megítélése szerint az e körben hozott döntése is jogszerű volt. A teljesítési határidővel kapcsolatos érvekkel szemben rámutatott arra, hogy a kötelezettségek teljesítésére megszabott rövidebb teljesítési határidő nem jogsértő, a 30 napos perindítási határidőt az nem érinti. Hangsúlyozta a PBT és a versenyhivatal előtti eljárások más-más jellegét is.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) XX. fejezete szerinti közigazgatási perben a Pp. 324.§-ának (1) bekezdése értelmében a Pp. általános szabályai az irányadók. Ennek megfelelően a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében írtaknak megfelelően a felperesi fellebbezés és alperesi fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta, döntésével azonban a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán nem tudott egyetérteni.

A közigazgatási perben ugyanis az I/2011. (V.9.) KK vélemény 2. pontja szerint a felperes a határozat felülvizsgálatát anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozással kérheti, és hivatkozhat arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ennek megfelelően elsődlegesen a bíróságnak mindig abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy a fél által az eljárási szabályok megsértésére előterjesztett kérelem helytálló volt-e, sor került-e a hatóság részéről eljárási szabálysértésre, s az az eljárási szabálysértés olyan súlyos-e, amely az ügy érdemére is kihatott, és a bírósági eljárásban sem orvosolható. Ez esetben az eljárási jogsértés következménye az alperesi határozat hatályon kívül helyezése, és az alperesnek a szükség szerint új eljárásra kötelezése – a megismételt eljárásra vonatkozó útmutatással. Amennyiben pedig eljárási szabálysértésre a fél nem hivatkozott keresetében, vagy hivatkozott ugyan, de az nem olyan súlyú mint ami a hatályon kívül helyezést eredményezhetné, úgy az anyagi jogszabálysértés körében felhozottakat, illetve a téves értelmezés körében kifejtetteket kell értékelni.

A perbeli esetben a felperes azon súlyos, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértésre hivatkozott, miszerint az alperes versenytanácsában kizárt tag járt el. A törvényszék álláspontja szerint mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság e körben téves

állásontra helyezkedett. A Tpv. 44.§-ának (1) bekezdése szerint a Ket. 42. és 43.§-ának rendelkezései [a (6a) bekezdés kivételével] a versenyfelügyeleti eljárásban is alkalmazandók. A Ket. 42.§-ának (3) bekezdése kimondja, hogy az ügy elintézésében nem vehet részt az a személy, akitől nem várható el az ügy tárgyilagos megítélése. A 43.§ (1) bekezdése szerint a kizárási okot a kizárási okról való tudomásszerzéstől számított 8 napon belül az ügyfél is bejelentheti. A Tpv. 50.§-ának (2) bekezdése szerint a kizárási okot az ügyfél az eljárás bármely szakaszában bejelentheti, azonban a versenytanács eljárása során a kizárási okot csak akkor érvényesítheti, ha nyomban valószínűsíti, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről akkor szerzett tudomást.

Elsődlegesen hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a fenti jogszabályi rendelkezések ténylegesen jogvesztő hatást a meghatározott határidő mulasztásához nem fűznek. Ezen túlmenően a Tpv. 50.§-ának (2) bekezdése nem határozza meg, hogy mi az a határidő, ami a kizárási okról való tudomásszerzést követően nyomban történő igényérvényesítés valószínűsítése követelményét kielégíti.

A kizárás intézménye azonban azt a célt szolgálja, hogy az ügy elintézésében ne vegyen részt olyan személy, akitől az ügy tárgyilagos megítélése nem várható. A kizárási indítvány akkor vezethet az eljáró versenytanács tag kizáráshoz, ha valóban vannak olyan okok, amelyekből ésszerűen, tárgyilagos szemlélettel is következtetni lehet arra, hogy az érintettől az ügy objektív megítélése nem várható. Az elfogultságot, illetve kizárási okot mindig az adott ügygel összefüggésben kell vizsgálni és az adott összefüggésben kell megítélni azt is, hogy a fél nem visszaél ésszerűen, eljárásjogi jogait rosszhiszeműen gyakorolva terjesztette-e elő kizárási kérelmét.

Amikor a felperes kizárási indítványát előterjesztette, akkor vette kézhez az eljáró versenytanács tagjai által aláírt előzetes álláspontot.

Az előzetes álláspont tekintetében az alperes 2014. február 20. napjáig kérte az előzetes állápontra vonatkozó felperesi nyilatkozattételt, amely kötelezettségnek a felperes eleget tett; a 2014. február 20. napján kelt észrevételt és annak III. pontjában az elfogultsági kifogást határidőben előterjesztette, azt az alperes 2014. február 21. napján érkezett. Ezzel a felperes a Tpv. 73.§-ának (1) bekezdésében írt és az alperes által meghatározott kötelezettségének eleget tett, ebből következően a nyombani igényérvényesítés tárgyában tett alperesi megállapítások, arra alapított kizárási kérelem elutasítás nem foghat helyt. Az eljárás során, illetve az alperes által a fellebbezési ellenkérelemben e körben kifejtettek miatt hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a felperesnek a kizárási ok észlelését követően kellett igényét érvényesítenie „nyomban” valószínűsítve a tudomásszerzést. Tekintettel arra, hogy az alperes eljárása hivatalból indult, és az eljárást megindító végzésben, illetve egyéb felhívásokban a PBT előtti eljárásokra, illetve PSZÁF eljárásra utalás nem volt, a felperes csak az előzetes álláspont szabályszerű kézbesítését követően észlelhette, hogy ugyanaz az előadó jár el a versenytanács tagjaként a jelen ügyben, mint aki a PBT előtti eljárásban az előadó volt. Az az érvelése pedig, hogy akként ítéli meg, miszerint az általa kezdeményezett eljárásban javára döntés nem várható az eljáró előadótól, ésszerű és tárgyilagos következtetésen alapszik.

Az az álláspont továbbá, hogy mivel nincs annak jogszabályi akadály, hogy a megismételt eljárásban ugyanazon versenytanács, vagy ugyanazon versenytanács tagok járjanak el, a jelen esetben sem zárja ki az előadó versenytanács tagot azért nem foghat helyt, mert itt nem megismételt eljárásról van szó. A PBT által elindított hatósági eljárások sorában először a PBT marasztalta el a felperest a hitelkártya kamattal összefüggő jogsértő tájékoztatás miatt, majd a PBT által kezdeményezett további eljárások következtében került sor az alperesi marasztaló határozatra. A vonatkozásban töretlen a bírói gyakorlat, hogy egy jogsértő magatartás akár több törvényi tényállás megsértését megvalósítva több hatóság előtti eljárásban eredményezhet marasztalást, azonban a jelen esetben nem erről van szó. Azt kellett megítélni, hogy nyomban érvényesítette-e a felismerhetőséget követően kizárás iránti igényét a felperes vagy sem, és valóban ésszerűen, tárgyilagos szemlélettel alappal lehet-e következtetni arra, hogy a felperes terhére nem várható elfogulatlan döntés.

Ebben a kérdésben pedig mind az alperes eljárása során, a kizárási kérelmet elutasító végzésében, mind az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el. A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy az ugyanazon magatartás miatt egymást követő hatósági eljárásokban, hatósági tagként, előadóként ugyanazon személy általi döntés esetében ésszerűen, tárgyilagos szemlélettel is az elfogultságra lehet következtetni. Az eljárási határidő meghosszabbításával kapcsolatos végzés aláírása irreleváns; a hatóság érdemi döntésében, határozathozatalában nem vehet részt kizárt versenytanács tag.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a perbeli esetben a PBT előtti és az alperes előtti eljárásban azonos ügyben ugyanazon felperesi magatartás miatti marasztalásra került sor oly módon, hogy mindkét esetben a döntéshozó tanács előadója ugyanaz volt. Esetében ésszerűen, tárgyilagos szemlélettel és alappal állapítható meg az elfogultság. Az elfogult, ezért kizárt előadó versenytanács tag részvétele az alperesi döntésben eljárási jogsértés; és azért súlyos, az ügy érdemére kiható, és a bírósági eljárásban sem orvosolható eljárási szabálysértés, mert kizárja, akadályozza, gátolja az alperesi határozat bíróság általi jogszerűségi felülvizsgálatát. Pártatlan, elfogulatlan, részlelhajlásmentes hatósági döntés hiányában a bíróság dönt első ízben az ügyben objektív módon, átvéve azonban ezzel a hivatal hatáskörét és korlátozva az eljárás alá vont jogorvoslati jogát.

Mindezek folytán a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján megváltoztatta, és súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés folytán az alperesi határozatot a Pp. 339.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

A megismételt eljárásban az alperesnek gondoskodnia kell arról, hogy elfogulatlan, az ügy tárgyilagos megítélését biztosító tagokból álló versenytanács járjon el az adott ügyben.

Tekintettel az eljárási szabálysértés folytán történt hatályon kívül helyezésre, a másodfokú bíróság a felperesi jogsértés tekintetében érdemben nem foglalt állást.

A peresztes alperest a másodfokú bíróság a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak

alapján kötelezte a felperes első- és másodfokú eljárásban felmerült együttes perköltségének a megfizetésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§-ának (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján személyes illetékmentes alperesre tekintettel a kereseti és fellebbezési illetéket a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. évi március hó 9. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó dr. Bacsa Andrea s.k. bíró
dr. Vitál-Eigner Beáta s.k. bíró